



APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

„...Nad všechny tyto nádhery
pro Boha chválou milejší je
nevinná duše plná dětské důvěry,
jež se s ním skrz milost
těsně sjednocuje.“

(Deníček 1749)

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

4

9. ROČNÍK
2014

Drazí přátelé,

Vánoce jsou svátky rodinné. V tuto dobu jaksí víc vnímáme rodinné teplo a lásku. Pokud teplo a láska jsou, člověk prožívá radost, pokud chybí, smutek. V tomto čísle se chceme zamyslet nad rodinou, a tím se duchovně připojit k celé církvi, která je také rodinou a která se v říjnu během biskupské synody zvládnutím způsobem věnovala rodině.

Svatý otec František před synodou řekl: „Klade se obrovský důraz na otázku rozvedených, což je aspekt, o kterém se jistě bude diskutovat. Pro mne jsou ale stejně tak zásadním problémem nové návyky mladých lidí. Mladí lidé v naší době neuzavírají manželství a dávají přednost neformálním svazkům. Co tu má dělat církev? Vypudit je ze svého srdce? Anebo se k nim přiblížit, pochopit je a snažit se jim přinést Boží slovo?“ dotazuje se papež a prohlašuje: „Osobně zastávám poslední jmenovanou pozici.“

Všichni asi vnímáme, že rodina v dnešním světě prožívá dost velké problémy a že se to netýká jenom mladých lidí. Na mladých je často vidět problémy starých. Je třeba posílit a uzdravit mezilidské vztahy a je dobře, že se hledají příčiny oslabení a způsob, jak pomoci. Zachovejme v sobě naději a důvěru a pamatujme u jesliček ve svých modlitbách na rodiny.

P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Švachová

Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hraří
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo:

Mons. František V. Lobkowicz 3

P. Jaroslav Brož: Bůh jim požehnal 4

P. Miloslav Fiala: Křesťanská rodina
má být „domácí církví“ 6

P. Bogdan Pelc:
„Pane, nauč nás modlit se“ 9

R. D. Petr Vrbáček /4. část/ 12

Nabídka KNA 15

Rozhovor s Ewou K. Czaczkowskou:
Kdo jsi, Faustyno? 16

Poslání a spiritualita sv. Faustyny:
Šťasten, kdo bude žít v jejich stínu 19

Korunka 21

Kongres o BM / Kolumbie, Krakov 22

Budete mými svědky:
Jesle nemusí být prázdné 26

Na apoštolských cestách:
Ve starém mlýnu 30

Kniha milosrdenství 33

Literatura, informace 34

Vánoční svátky bývají často nazývány svátky rodin. Je to dáno především tím, že se lidé doma o Vánocích setkávají a prožívají jistě krásné chvíle. Chceme si ale v tyto adventní dny uvědomit, že ona „rodinnost“ svátku narození našeho Pána Ježíše Krista je dána především velikou starostlivostí našeho Boha Otce o své děti. Posílá svého Syna, aby nás zachránil a vykoupil.

Příchod Pána Ježíše na tento svět je opravdu velikým darem Boží dobroty, lásky a štědrosti každému z nás. A právě tato Boží dobrota dává náplň správnému prožití Vánoc. Ano, dáváme si dárky, a teď v adventu je buď vymyslíme, nebo připravujeme. A při tom, aniž bychom chtěli, nutně musíme myslet na toho, koho chceme obdarovat. Je faktem, že v rodinách, které nejsou úplně funkční, se často dávají dárky jaksí z povinnosti. Takové dárky bývají často nákladné, ale darované bez lásky. Tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho věří, měl v sobě život věčný. (Jan 3,16) Naše dary by měly být více méně odrazem Boží lásky. A protože si takto chceme lásku projevit a zároveň si chceme vzájemně dělat radost, jsme na nejlepší cestě vytvořit z naší rodiny obraz Trojjediného Boha, který právě žije v onom nekonečném společenství lásky. Krásu rodinného života prožívaného v lásce můžeme ještě podpořit (zvláště o Vánocích, ale nejen o těchto svátcích) společnou modlitbou, třeba i společnou písní. Vždyť přece nemusíme vidět všechny díly seriálu Ordinance v růžové zahradě.

Také bych rád připomněl, že advent je doba přípravy. Když pak o Vánocích budeme zpívat třeba „Půjdem spolu do Betléma“, je dobré se na tu cestu připravit i dobrým prožitím adventní doby. Obnovujeme v rodinách tradici rořátů účasti na adventních mších svatých ke cti Panny Marie. Až pak přijdeme do Betléma, potkáme tam někoho důvěrně známého – Pannu Marii, jejího snoubence sv. Josefa a především děťátko položené v jeslích, které nás úpěnlivě vybízí: milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás.

Přeji radostné a požehnané Vánoce!

✚ FRANTIŠEK V. LOBKOWICZ
biskup ostravsko-opavský



BŮH JIM POŽEHNAL...



■ P. JAROSLAV BROŽ

Italský spisovatel Ferruccio Parazzoli ve svém románu „Rajští ptáci“ líčí „bezmez-nou rozkoš prvního ráje, když muž uviděl, jak z jeho boku vznikla žena, a myslel si, že to byl pouhý sen, sladký, ale bez tajemství“. Podobně biblický žalm 128 vykreslil v mistr-né zkratce harmonii rodinného života, která se zdá pro tento svět příliš idealistická, než aby se mohla považovat za reálný cíl zá-kladní buňky lidského společenství. Muž, ži-vitel rodiny, přinese plody své práce domů, aniž mu je státní kasa zdaní tak, že rodina musí živořit: „Co rukama vytěžíš, budeš i jíst.“ Žena nachází dostatek prostoru v ro-dinném domě, aby mohla rozvinout všechny své vlohy a vrozené schopnosti. Žalmista pro ni nachází vhodnou metaforu v široce roz-rostlém vinném keři, který poskytuje stín i intimitu rodinného společenství dvorku pa-lestinského domu, ale také četné hrozny,

symbol láskyplného opojení. Synové, obec-něji děti, dokreslují atmosféru rodinné za-hrady coby nové výhonky oliv, napučené novou mízou, obklopující starý kmen. Bez nich by rodina i širší lidská společnost byla bez budoucnosti.

Při vědomí současného stavu rodiny v ce-losvětovém měřítku, ale zejména v západní civilizaci, se zdá, že pohled do Bible může vést ke zklamání. Takového ideálu přece nelze dosáhnout. Nemůžeme však přehléd-nout jednu podstatnou skutečnost. Žalmista realisticky vnáší mezi zářivé tahy svého štětce ještě vzácnější barvu, v duchu ikono-pisců bychom mohli říci, že tu zlatou. Po-zemská rodina se může těšit z takové harmo-nie, pokud počítá s Božím požehnáním. A tomu se otevírá bázní před Bohem. Tento základní postoj biblické víry má rozličné projevy: věrnost Božímu zákonu, poslušnost jeho slovu a vnuknutím, úcta k lidské auto-ritě, na které spočívá díl autority Boží.

Boží požehnání. Pro mnoho lidí formulka novoročního přání, pro jiné příliš abstraktní a nehmateriální skutečnost. A přece požeh-nání v Božím plánu od samého začátku není pouze „duchovní“. Když Hospodin stvořil prvního člověka jako muže a ženu, požeh-nal jim a jakoby jedním dechem vyslovil vůbec první přikázání v ději-nách: „Plodte a množte se a naplňte zemi“ (Gn 1,28). A když byl svět zkažen nepra-vostí a Bůh se ho rozhodl očis-tit světovou potopou, obno-vuje po jejím skončení nový život na stejném základě: „Plodte a množte se a naplňte zemi“ (Gn 9,1). Manželství a z něho vyrůstající nová ro-dina je nádobou, která pro tuto zemi zachycuje a ucho-vává Boží požehnání. Životní společenství muže a ženy, kteří se podle Božího ustano-vení stali „jedním tělem“, je řečištěm, kudy lidskými ději-nami ustavičně proudí životo-dárná voda požehnání, jež má zdroj v Boží plodné lásce.

Je skutečností, že poté, co se člověk vyloučil z rajske harmonie, stal se na této zemi běžencem. Rodina nemá na růžích ustláno. Je třeba počítat s tím, že její život, byť je v přízni-vých dobách kryt rodinným krovem, bude mít víc podobu cesty. Člověk jako jedinec i jako rodina potřebuje záchranu. Je volán, aby se stal poutníkem. A tak Abrahám, otec všech věřících, vyjde „ze svého rodiště a z domu svého otce“ (Gn 12,1), ale nikoli sám, nýbrž s osobami jemu nejbližšími. Je zřejmé, že v Božím plánu je rodina spo-lečenstvím milujících se lidí, a ne komfortním materiálním zázemím.

Dějiny spásy jsou dějinami rodiny. Nepře-kvapí nás tedy, že také Ježíšova spása jako konečně Boží „ano“ člověku se odehrává v prostředí rodiny. Svátá rodina – Ježíš, Maria a Josef – drží pospolu, byť jsou od za-čátku vystaveni nepříteli vyhnanství a ne-přátelství politické moci (viz začátek Ma-

toušova evangelia). U Ježí-šova kříže se rodí církev jako nová rodina: „Hle, tvůj syn“ – „Hle, tvá matka“ (Jan 19,26–27). Apoštol Pavel se na pokřtěné nejčastěji obrací oslovením „bratři (a sestry)“. Nejdražší Ježíšův odkaz – ta-jemství Eucharistie – křes-tané od začátku slaví jako společenství rodinného stolu. A každodenní následování Pána má podobu vzájemné úcty a podřizování se jeden druhému, jak o tom svědčí tzv. „řády domácnosti“ (Kol 3,18–4,1; Ef 5,21–26,9 aj.). Jsou to krátká poučení o no-vém evangelním chování v křesťanském domě: mezi manžely, mezi rodiči a dětmi, mezi pány a otroky. Jejich ná-rokům by určitě nebylo možné

Blaze každému,
kdo se bojí Hospodina,
kdo chodí po jeho cestách!

Co rukama vytěžíš,
budeš i jíst.
Blaze tobě, bude
s tebou dobře.
Tvá žena bude jako
plodná réva uvnitř
tvého domu, tvoji synové
jak olivové ratolesti
kolem tvého stolu.
Hle jak bývá
požehnáno muži,
jenž se bojí Hospodina.
Hospodin ať požehná ti
ze Sionu, abys viděl
dobro Jeruzaléma
po všechny dny svého žití,
abys viděl syny svých synů.

Pokoj s Izraelem!
(Žalm 128)

dostát, kdyby se k nim nepřipojily denní projevy milosrdenství: „Odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy“ (Kol 3,13). Tak se Boží plán obnovuje a naplňuje. Kaž-dodenním prokazováním milosrdenství v rodině, a to „až sedmdesátkrát sedmkrát“ (Mt 18,22), se znovu a znovu otevírají sta-vidla pro Otcovo požehnání.

Kež dnešní rodiny poznají, že nabídka Je-žíšovy milosrdné odpouštějící lásky je veli-kým darem především pro ně. ■

■ P. MILOSLAV FIALA OPraem.

Všichni rozumní lidé uznávají, že spořádaná rodina je základní buňkou lidské společnosti a jako taková má neobyčejný význam jak pro církev, tak pro společnost. Křesťanští manželé, pokud plně žijí svou vírou, projevují a potvrzují svým životem nerozlučnost a přímo posvátnost manželského svazku. Tím podávají světu cenné svědectví o potřebě a síle evangelia a současné morálně silně narušené společnosti jsou příkladem, neboť pomáhají těm, kdo hledají pravdu.

KŘESŤANSKÁ RODINA MÁ BÝT „DOMÁCÍ CÍRKVÍ“

Církevní otec Tertulián se ptal: *Jak mám popsat štěstí onoho manželství, které spojuje církev, posiluje oběť a stvrzuje požehnaní, které oznamují andělé a které uznává Otec?... Jaké je to pouto: dva věřící s jednou nadějí, s jedním způsobem života, v jedné službě. Oba manželé jsou služebníky jednoho Pána.*

Spolubytí muže a ženy v manželství může ovšem narazit na překážky, jimiž jsou např. nedostatek vzájemné lásky a ohleduplnosti, neovládnuté sobectví a neochota chápat partnera. K tomu přistupují vlivy liberálního okolí, stoupající snadná rozvodovost, nerozeznávání dobra a zla jakož i ignorování zásad Desatera. Sv. Augustin napsal: *Dějinná situace, v jaké žije rodina, stojí před námi jako směsice světla a tmy, neboť se střetávají dvě lásky: láska k Bohu, jdoucí až k pohrdání sebou, a láska k sobě, jdoucí až k pohrdání Bohem.*

Letošní mimořádné zasedání biskupské synody jednalo o pastoraci rodiny v pod-



mínkách dnešní evangelizace. Za českou církev se jí zúčastnil arcibiskup Jan Graubner. Ve svém ohlédnutí za jejím průběhem uvádí, že v Evropě rodinu oslabuje ekonomický způsob života, zaměstnání jednoho z manželů mimo domov, dále válečné události a jiné rozkladné vlivy. Většina biskupů souhlasila, že hlavním kořenem rodinných problémů je nedostatek víry. Nejde jen o náboženskou vzdělanost, která je celosvětově velmi malá, nebo o zbožnost, která je někde tradičně silná, ale o praktický život s Bohem. Tady je velký prostor pro evangelizaci. Chybí-li ve vztazích Bůh, který je Láska, pak chybí to podstatné, na čem šťastná rodina závisí. Arcibiskup Graubner doporučil vyzvat naše rodiny k práci pro jiné a k rozvíjení misijního ducha. Proto vítá zapojení věřících manželů do různých hnutí a společenství, kde pracují nejen pro sebe, ale i pro své okolí. Pokud jde o kněžskou pastoraci, lidé by měli zvát do svých rodin kněze ke spo-

lečné modlitbě a rozhovorům o Bohu, o předávání víry dětem atd. Farní společenství mohou být velkou rodinou a nabízet prostor zraněným manželským párům, pomáhat v uzdravení partnerských vztahů a objevování křesťanských hodnot. Synoda doporučila pořádání formačních kurzů animátorů rodin, stejně jako máme animátory mládeže; nemlčet, když jsou rodiny vedoucími činiteli odsunuty stranou a naopak jsou zvýhodňováni ti, kdo odmítají sňatek a neposkytují tak dětem stabilní rodinné zázemí. Lidé by měli objevit to, že Bůh je miluje, protože jedině pak budou schopni sami milovat a odmítat vše, co vzájemnou lásku ničí. Arcibiskup zdůraznil, že pouhé lidské síly na budování šťastné rodiny nestačí, a tak je třeba využít plnou Boží přítomnost. Když se rodina naučí žít s Bohem, hovořit s ním v modlitbě, naslouchat jeho slovu a uvádět je do života, stává se svědkem obdivuhodných Božích skutků.

V této souvislosti můžeme mluvit o „domácí církvi“, kterou tvoří otec, matka, děti, případně příslušníci starší generace prarodičů. Tam vládne tajemná jednota myslí a činů, posiluje její členy a umožňuje rození nových občanů lidské společnosti žijících podle křesťanských pravidel. Rodiče mají být slovem i příkladem prvními hlasateli víry pro své děti a v každém z nich podporovat a rozvíjet jeho vlastní povolání. Podle toho, jak křesťanská rodina přijímá evangelium, stává se pro své členy i pro okolní svět duchovně plodným společenstvím. Pavel VI. řekl: *Rodina stejně jako církev se má stát prostředím, v němž se předává a z něhož vyzařuje evangelium. Proto také v rodině, která si je svého poslání vědoma, všechny její složky evangelizují a jsou zároveň evangelizovány. Rodiče učí nejen své děti základům víry, ale i sami zakoušejí její vliv. Taková rodina se stává hlasatelkou Kristových ideálů i jiným rodinám a celému prostředí, ve kterém žije. Proto praktický apoštolát závisí do značné míry na působení „domácích církví“ jako odpověď na Pánovu výzvu Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu. (Mt 16,15)*

Když apoštol Pavel přišel do Korintu, setkal se s Židem Akvilou a jeho manželkou Priscillou, kteří už dříve přijali křesťanství a vyráběli stany, takže u nich pracoval. V listu Římanům (16,3) je chváli pro jejich horlivost v šíření víry jako vzácné a obětavé křesťany a píše, že pro něho nasadili dokonce i život. V jejich domě se shromažďovali křesťané, modlili se a vzájemně se posilovali, aby obstáli před tlakem pohanického okolí. Pavel uznává jejich zásluhy a projevuje jim vděčnost nejen za sebe, ale i za všechny obce pohanokřesťanů. Když si uvědomíme, že i my žijeme v podobném prostředí jako tito manželé, snažme se jejich příklad napodobit a dát své síly a možnosti k dispozici svým bližním.

Matka Tereza žila stále v Boží přítomnosti a rodičům nejen v Indii radila, aby se pokoušeli vnést vědomí Boží přítomnosti do svých rodinných společenství; neboť rodina, která se společně modlí, drží pospolu a upevňuje svou jednotu. *V rodině se její členové musí učit společné modlitbě. Ovocem modlitby je víra, ovocem víry je láska, ovocem lásky je služba a ovocem služby je pokoj.* Z jejích slov vyplývá, že tak vzniká pravé osobní společenství všech členů, spočívá v tom skutečná služba životu a aktivní účast na kladném vývoji společnosti a zároveň účast na životě a poslání církve. Žádný člověk nemůže žít bez lásky, jinak chybí jeho životu smysl. Proto křesťanský žijící rodina je vlivem Ducha Svatého inspirována vnitřní a trvalou dynamikou, která ji vede k stále hlubšímu a trvalejšímu společenství, a do srdcí jejích členů se vlévá světlo přislíbené Pánem. To posiluje nejen jednotu, ale vede k silnému vědomí nerozlučitelnosti a úplné vzájemné věrnosti manželů. Církev vyvrací mylné názory těch, kdo pokládají za těžké nebo přímo nemožné připoutat se na celý život k jednomu člověku a otevřeně se posmívají závazku manželů naplňovat slib daný před oltářem. Neboť při slavení svátosti manželství dostávají muž a žena podle Kristových slov *nové srdce* a sílu zůstat při všech zkouškách, těžkostech a pokušeních vytrvalí a věrní. Tak jsou ve světě malým, ale cenným znamením podobné věrnosti, jakou Bůh miluje v Ježíši Kristu všechny lidi a každého člověka. Cenné svědectví vydávají i manželé, které jejich partner opustil, a přesto silou víry a křesťanské naděje nenavázali žádné jiné spojení.

Papež Jan Pavel II. ve své apoštolské exhortaci na toto téma podtrhl, že budoucnost světa závisí na rodině. Proto je přesvědčen, že *od synů a dcer církve musíme v tomto směru vyžadovat zvláštní úsilí, neboť*

znají hloubku podivuhodného Božího plánu, a mají tedy o důvod více, aby se celým srdcem ujali rodiny v této době zkoušek a milosti. Z jeho dalších slov vyplývá, že je proto třeba rozpoznávat nebezpečí a zla, která rodinu ohrožují, a bojovat proti nim. Souvisí to s vytvářením ovzduší příznivého pro její rozvoj a růst, aby si uvědomila, jaké zdroje síly jí poskytuje prožívaná důvěra ve stálou Boží pomoc, která k ní přichází i prostřednictvím obce křesťanů. Tento papež svatého života vyzývá v závěru listu všechny křesťany, aby upřímně a odhodlaně spolupracovali se všemi lidmi dobré vůle, kteří berou vážně svou odpovědnost za tuto službu rodině. *Ve věrnosti k hodnotám evangelia a člověka a při respektování oprávněného pluralismu iniciativ může taková spolupráce přispět k rychlejšímu a plnějšímu povznesení rodin.* Z tajemného Božího úradku žil v rodině skrytě Boží Syn, a tak je vzorem a příkladem pro všechny křesťanské rodiny. *Toto společenství, jediné v celém světě, trávilo anonymní a tichý život v malém palestinském městečku, sužováno chudobou, pronásledováním a vyhoštěním, a přesto vznešeně a čistě oslavující Boha.*

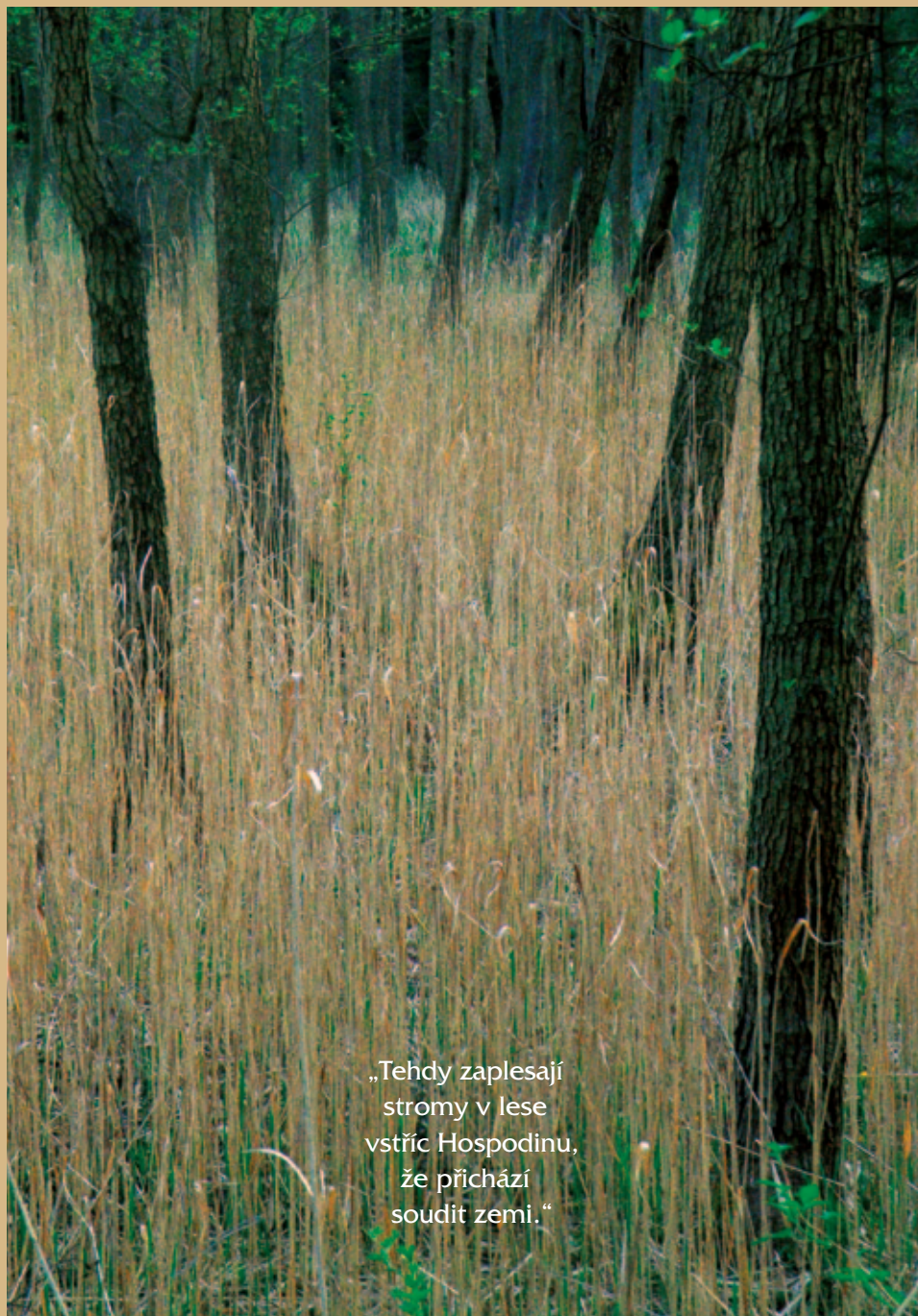
Tato slova nejvyššího pastýře církve nás ujišťují, že Svatá rodina neodepře pomoc křesťanům žijícím v manželství, bude jim pomáhat ve věrném plnění povinností, ve snášení úzkostí a útrap a v radostném uskutečňování jim určeného Božího plánu. Jako vhodný pomocník se za všech okolností osvědčuje sv. Josef, „muž spravedlivý“, který velkodušně pomáhá rodinám v jejich potřebách, chrání je a posiluje. Panna Maria je nejen Matkou obecné církve, ale i církví „domácích“ jako pokorná služebnice, která přijala Slovo, které se stalo Tělem a které jako nadpřirozenou sílu přijímáme ve svátosti eucharistie. ■



Milí bratři a sestry, napiši to hned na rovinu: dnes vás budu přemlouvat k něčemu velmi obtížnému. Jedná se totiž o společnou modlitbu v rodině. Všichni známe z osobní zkušenosti četné a velmi různé potíže, které jsou spojené s modlitbou. Roztržitost, utíkající myšlenky, potíže se soustředěním, únava, pocit, že nás stejně nikdo neslyší, nedostatek času, lenost... To dobře známe, a teď se k tomu všemu připojí ještě jedna, zásadní a opravdu velká potíž: že i když se jeden z členů rodiny odhodlá a chce se se všemi společně modlit, musí všechny přemluvit, aby ve stejnou dobu odložili své práce nebo zábavu a začali se modlit. Obrovská výzva. Jsem si toho vědom a nechci dělat dojem, že jsem snílek odtržený od života. Víím, že vás, milí čtenáři, vybízím k něčemu náročnému, ale přece to stojí za to. Už Pán Ježíš nám slíbil, že vyslyší naše modlitby, když ho budeme o něco prosit společně.

Tak pojďme do toho. Nejdůležitější je motivace, čili odpověď na otázku, proč vlastně mám něco dělat, k čemu je to dobré. Zaprvé výše zmíněný Kristův příslib musí být pro nás povzbuzením a naléhavou pozvánkou. O tom, jak důležitá modlitba je, nemusím asi nikoho z čtenářů Apoštola Božího milosrdenství přesvědčovat. Ale někdo by mohl právem namítnout: Proč nestačí modlit se společně v kostele, třeba růženec před mší

svatou, anebo v nějakém modlitebním kroužku, společenství křesťanského založení, čili s lidmi stejného náboženského založení, podobné zbožnosti? Proč s prominutím otravovat členy rodiny, kteří s velkou pravděpodobností na to právě nemají náladu a myslí si, že nedělní mše svatá a soukromá modlitba úplně stačí? A to ještě myslím na rodiny, kde jsou všichni věřící, v takových, kde je situace jiná, je to ještě obtížnější. Proč?



„Tehdy zaplesají
stromy v lese
vstříc Hospodinu,
že přichází
soudit zemi.“

Foto: Vlastimil Kašpar (Daniel)

1. Paralipomenon 16,33

Důvody jsou podle mého názoru dva, a oba důležité: Je totiž žádoucí, aby se rodinné soužití zakládalo na co nejvíce společných prvcích. Společné (zejména slavnostní v neděli a o svátcích) obědy, společná dovolená, pokud to jde, tak společné koníčky... To vše přispívá k soudržnosti rodiny. Proč tedy ne společná modlitba, projev společné víry? Ona dává ke všem pozitívům, které pramení z modlitby, navíc ten, že se členové rodiny poznají lépe i po náboženské stránce. Druhý důvod je důležitý zejména pro rodiče malých dětí: Společná modlitba je tou nejužasnější školou víry a modlitby vůbec. Je to něco, co člověka ovlivňuje na celý život, co ho neopouští ani v nejhorší tísní a nouzi. Mnohokrát jsem měl ve své pastorační praxi možnost se o tom přesvědčit. Lidé, kteří jinak obecně moc věřící a zbožní nebyli, se vroucně modlili nějakou modlitbu anebo mají velkou úctu a zbožnost k Panně Marii anebo nějakému světcí. Když se jich zeptáte proč, tak odpoví, že je to naučila máma nebo děda, který se s nimi často modlíval, když byli ještě dětmi. A ona zbožnost, modlitba, úcta je základem, na kterém se dá obnovit víra, když byla možná po dlouhou dobu vyprahlá a skoro mrtvá. Proto pokud chcete své děti vychovat ve víře, dát jim do života něco, co je v něm bude vždy, a to doopravdy vždy, podporovat, tak se s nimi často modlete.

Jak ale na to? Nevybízím vás, milí bratři a sestry, k tomu, abyste se pokusili shromáždit celou rodinu každý den na společnou, dlouhou modlitbu. Je to nádherný ideál, ale jen těžce dosažitelný. Pokuste se postupovat pomalu a prozíravě, jak nás k tomu koneckonců nabádá sám Pán Ježíš, když říká, že máme být bezelstní jako holubice, ale obezřetní jako hadi (srov. Mt 10,16). Na počátek stačí, když se bude modlit společně jen část rodiny, dvě nebo tři osoby. Když se po-

vede delší dobu společně modlit, bude možné pozvat dalšího člena rodiny, a možná se někdo připojí aspoň občas spontánně. Navíc to nemusí být každodenní modlitba. Zejména na počátku stačí jednou za týden, ale nezbytné je, aby byla pravidelná. Když se neurčitě řekne „jednou za týden“, tak u toho výroku zůstane a společná modlitba se konat nebude. Chce to přesné určení ve který den a v kolik hodin, nebo aspoň období dne, zda dopoledne, nebo odpoledne. Také s délkou modlitby se to nesmí přehánět. Samozřejmě není moc smysluplné, když se sejdou všichni členové rodiny a pomodlí se jen jeden Otče náš a zase se rozejdou. Když už jsme pohromadě, tak něco víc. Zdá se mi, že 10 minut na počátek úplně stačí. Podle toho, jak se situace bude vyvíjet, je možné společnou modlitbu během času prodloužit a vyzkoušet její nové formy. Přece i pro modlitbu platí to, co platí pro život a mezilidské vztahy: že se vše pomalu nebo rychle mění, i způsoby projevoování lásky anebo přátelství se v podrobnostech během let přece liší. A proto modlitba – i ta společná – se může během času měnit.

Občas se vyplatí trpělivost. Je dobré vyčkat na vhodnou příležitost k navržení společné modlitby v rodině – možná po nějakém zvlášť úchvatném kázání na podobné téma, možná při nějaké jiné příležitosti. Každopádně je vždy dobré nejdříve se osobně na tento úmysl pomodlit. Duch Svátý nám pomáhá a vede nás i v takových záležitostech. Určitě nám dá nějaký dobrý nápad, dá nám sílu a odvalu takový návrh opakovat (přece to nemusí zapůsobit hned na první pokus), jen se toho, bratři a sestry, nebojme. Už apoštolové prosili Krista „Pane, nauč nás modlit se“ (srov. Lk 11,1) a on jim vyhověl. Pomůže určitě i nám.

Th. Dr. BOGDAN PELC ■

ZAMYŠLENÍ NAD NAŠÍM VZTAHEM K CÍRKVI



...nejsi ani studený, ani horký ... buď tedy horlivý a dej se na pokání!

Konečně tedy poslední napomenutí: před nerozhodností, váhavostí, vlažností, polovičatostí, ochablostí, rozpolceností, obojakostí. Tušíme, že nelze v Boží službě mít nějaký „vedlejšák“, tím se nemyslí formální

pracovní úvazek, nýbrž cokoliv nebo kdokoli, komu bychom museli trvale odevzdávat kus sebe samého. Velmi zajímavá je zde ale výzva k pokání. Schválně, jaký byste spontánně doplnili konec věty, když by začátek zněl: Buď tedy horlivý a – ...? Myslím, že se úplně nabízí: – a začni více apoštolovat, pracovat, lépe kázat, opravdověji sloužit, hlouběji meditovat, prostě víc se do toho opři, začni něco dělat...! Ovšem v Božím slově stojí: ...a dej se na pokání! Ono to, sestry a bratři, ani není vždycky výraz horlivosti, co člověk dělá, co organizuje druhým, to může být také velmi dovedně skrývaný či podvědomý útěk, zástěrka, kompenzace. Přičemž pokání určitě není to, čím mířím na druhé, ale čím „jdu proti sobě“. Horlivost zde je jednoznačně pojmenována a definována jako pokání, trvalá kajícínost, jako osobní vklad sebe sama.

„Hle, stojím u dveří a klepu.“ V tom snad smíme slyšet velké povzbuzení, totiž že otevřít dveře je v podstatě úkon velmi jednoduchý. Neboli: Co máme učinit, není žádná složitost, a už vůbec nemáme teď začít nějaké složitosti vymýšlet, to Bůh nepotřebuje. Sáhňeme po tom, co je přímo po ruce, co je naprosto běžné a normální v duchovním životě. Ale udělejme to vždy s mimořádnou, adresnou touhou: Pane, já ti teď otevřu dveře, ano?

Konečně přichází okamžik, kdy by mohl být otevřen svitek, který nás tak zajímá. Pro jistotu jsem si ověřil, že vícero exegetických komentářů shodně v onom svitku, o němž zde vedeme opakovaně řeč, vidí symbol pro Boží rozhodnutí a ustanovení o světě a výslovně i o církvi. Jeho otevírání, to už jsme poznali, není v kompetenci nás lidí; nýbrž je to onen Beránek, První i Poslední, Živý,

Syn člověka, kdo rozlamuje pečeti. Odpečetění bylo provázáno různými ranami a utrpením, jmenovitě jsou zmíněni mučedníci, kteří své roucho do běla vyprali v Beránkově krvi, což už nám má cosi významně naznačit ohledně toho, jak lze porozumět napsanému: mučednictví je opravdu silná nápověda tomu, kdo chce pochopit církev.

Nuže tedy (Zj 10,8-11): „*Odešel jsem tedy k andělovi a požádal ho, aby mi ten malý svitek dal. Odpověděl mi: „Vezmi ho a spolkní!“*“ Není tu jakýsi logický zádrhel? Přece k čemu je určen svitek, kniha, text – ke čtení! A čtení je výkon rozumu. Jak jinak, jde nám přece o to pochopit církev! Jenomže anděl ten svitek neodevzdává ke čtení (= k chápání), nýbrž ke spolknutí (= k přijetí)! Rozum v tom okamžiku zůstává úplně stranou, řekli bychom nepoužitý, a namísto něj musí nastoupit vůle (obraz polykání nějakého papíru je v tomto ohledu přece úplně výmluvný).

Asi to pro vás leckoho žádný objev není, ale já se musím přiznat, že mně se mnohé vyjasnilo, když jsem si toto poprvé uvědomil: Že totiž předně církev nelze pochopit dříve, než se člověk seznámí s Kristem, on je ten, který k tomuto pochopení přivádí. A nyní tedy za druhé – církev nelze pochopit dřív, než ji člověk přijme, a tečka. Zkonfrontujte to se svou zkušeností, zkonfrontujte to se zkušeností vašich známých a uvidíte to velmi jasně: Dokud si dotýčný drží odstup, dokud se snaží být nezúčastněným pozorovatelem a věci si předběžně vyjasňovat, do té chvíle má s církví jeden problém, jeden otazník za druhým – a můžete se uvyšvětlovat, nijak mu nemůžete pomoci, nehne se z místa. Jakmile však církev akceptuje, což je akt vůle, rázem se mu otevírá i potřebné porozumění do té míry, že je schopen se s církví i osobně ztotožnit.

Jak tedy bude vypadat, setry a bratři, naše

přijetí církve? „*Vzal jsem ten malý svitek z andělovy ruky a spolkl. V ústech se mi sladce rozplýval jako med, ale když jsem ho spolkl, zhořklo mi to v břiše.*“ Co k tomu je třeba dodávat? Vždyť to přesně odpovídá naší osobní zkušenosti: zprvu jsme byli lecčím v církvi nadšeni – mnohými lidmi, možnostmi, událostmi, zvyklostmi, naukou... Bylo to sladké jako med. Ale co následovalo?!

A teď tedy slyšíme skrze slovo Zjevení: Můj milý, ale to je realita, to je normální. Prostě s tím musíš počítat. Rozhodně nechovejme v tomto smyslu žádných iluzí: sladkost je dočasná, hořkost bude dlouhodobá. A pak – je to hořkost vznikající v mém břiše, jinými slovy – já na ni mám také svůj neoddiskutovatelný podíl.

Teď jsme ovšem byli hodně osobní, a tím se i náš pohled a naše chápání výrazně zúžilo. Celá pravda o církvi je mnohem barevnější, vícevrstvá. Nicméně jsme zde hledali své osobní odpovědi a k tomu takový blízký pohled na detail určitě právem patří. Ostatně otázka církve a mého vztahu s ní je daleko spíš stěžejní, úhelný pilíř, než jen pouhý detail na naší cestě k povolání.

Znovu tedy shrnuji: v aktu přijetí Krista jako dárce, garanta a především samé podstaty našeho povolání je integrálně a trvale přítomno přijetí církve, s tím že převládajícím rozměrem tohoto ztotožnění se je připravenost a odhodlání nést i jakousi niternou hořkost. Ta je ovšem více než jen víceméně lidským rozčarováním z té či oné špatnosti v církvi nebo neúspěchu či zklamání, a už vůbec nesmí být osobní zahořklostí. Je to spíše jakási duchovní bolest, niterná trýzeň z toho, že můžeme zatím jen toužit, aby už bylo odhaleno tajemství církve, její krása a plnost. Toužit nejen můžeme, ale přímo musíme, a to tím víc, že naplnění této touhy ještě nepřichází, a přesto, že tato nenaplněná touha i bolí.



No a ještě jedno zadání, kterým slovo Zjevení pro tento okamžik vrcholí. Po spolknutí svitku, tedy přijetí církve, je řečeno: „Znovu musíš prorokovat proti mnoha lidem, národům, jazykům a králům.“ A to my víme velmi dobře – málo co je lidem tak proti myslí, jako slovo o církvi, málo proti čemu se tak vymezují a stavějí na odpor, jako vůči její existenci. Zde tedy ovšem Boží slovo říká nesmlouvavě, a stojí to spolu v přímé, nikoliv jen náhodné souvislosti, že zvěst o Božím Beránkovi je provázána se zvěstí o Nevěště a že hlásání toho obojího bude vyvolávat nekončící protivenství. Musíme si znovu a znovu vyprošovat sílu od Boha, protože dávno víme, že na ničem lidském toto odhodlání prostě postavit nelze, ten zápas je tak nekonečný a vyčerpávající, že jakékoliv pouze lidské odhodlání nemůže obstát, tedy musíme si vyprosit skutečně Boží sílu, abychom byli schopni toto zadání naplnit.

Mám teď trochu strach, jestli moje slova nevyznívají už příliš negativně, příliš odpudivě či jako nějaké strašení. To bych byl věru nerad. Ale Boží slovo k nám také promlouvá někdy hodně drsně a na rovinu – nicméně ani tak nepřestává být radostnou zvěstí. A jestli tedy nám dnes nezastírá těžkosti a nároky spojené s věrností, tak pře-

vším proto, abychom si sami nechtěně nepřipravovali zbytečné krize svými nereálnými očekáváními, neopodstatněnými iluzemi. V Bohu se opravdu zklamat nelze – ale lze se dramaticky zklamat v našich představách o něm.

Uzavírám tedy toto zamyšlení potvrzením dvou klíčových slov: „znovu“ a „proti“. Jedna z nejtěžších, ale také nejdůležitějších věcí v duchov-

ním povolání je, sestry a bratři, překonávat skepsi a nechuť opakovaně začínat zdánlivě beznadějně a předem ztraceně, k neúspěchu odsouzené úsilí. Pokud tu beznaděj odvozujeme z toho, že jen začneme, už narazíme, už je někdo proti nám, už se staví do cesty překážky a odpor, pak jsme asi dosud žili v nějaké iluzi. A předpoklad, že hlásání Božího království v jeho celistvosti, zejména tedy s nezamlčováním všech nároků a daností, například o církvi, bude přijímán s obecným nadšením, je pošetilou iluzí – navíc iluzí zaviněnou, protože postavenou na ignorování opakovaných Božích upozornění o pravém stavu věcí.

Ale pokud o tom víme, jsme s tím srozuměni, a tedy se snažíme začínat projevem pokorné touhy po obdarování Boží silou, niternou radostí a nadějí, pak nás může leccos unavit, naštvat nebo zdeptat, ale nikdy ne trvale znechutit a zdrtit.

No a teď by mělo přijít to, co je už v nadpisu celé přednášky a čím mělo naše rozjímání vlastně vyvrcholit: „Pojď, ukážu ti nevěstu, choť Beránkovu!“ Jenomže když jsem až doteď opakovaně dovozoval, že nevěstin závoj smí zvednout jen ženich – a že k okamžiku tak důvěrnému nebude připuštěn jen tak každý, nýbrž zase jen osoba jemu důvěrně blízká – pak jistě tu-

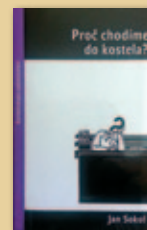
šíte, že už ode mě, člověka, může zaznít jen závěrečné pozvání, povzbuzení či nařčení: *Anděl ke mně promluvil: „Pojď, ukážu ti nevěstu, choť Beránkovu!“ Přenesl mě v duchu na velkou a vysokou horu a ukázal mi svaté město, Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha a září Boží vznešeností. Jiskřilo jako nejvzácnější kámen, jako křišťálově průhledný jaspis.*“ (Zj21,9-11) Výstup je vždycky namáhavý – práce na poznání a přijetí církve ještě více. Ale

v onom pozvání je i slib přenesení – snad tedy nezůstaneme odkázáni jen na své chabé a nedostatečné lidské síly. Snad se i nás „zmocní anděl“ – když ho pozveme svou touhou, nadějí i odhodláním.

Přesto přeji vám i sobě velkou sílu i odvahu k výstupu na onu vysokou horu, z níž nakonec – dej Bůh – i my konečně spatříme nevýslovnou krásu nevěsty, choti Beránkovy!



Přednáška R. D. Petra Vrbackého, spirituála teologického konviktu v Olomouci, která zazněla během setkání řeholníků v Brně 1. února 2014.



CO JE DNES JINAK?

V tomto ohledu se společnost výrazně proměnila a my starší jsme to ještě zažili na vlastní oči. Když jsme jako děti přijeli v létě na vesnici, byli v neděli v kostele skoro všichni. Dnes už to můžete zažít jen v některých krajích, kam tahle proměna ještě nedolehla. Ale než nad tím začneme naříkat a lamentovat, stěžovat si na špatné mravy, bude dobré se podívat, co se s námi a kolem nás za posledních sto, dvě stě let zásadně změnilo.

Naši předkové se živili jako „samostatní zemědělci“ a ještě před sto lety žila polovina Čechů a Moravanů z toho, co se jim urodilo na poli, ve chlévě a v kurníku. Kdo žádná pole nezdědil, musel se přizívat jako čeledín nebo podruh u bohatého sedláka nebo na panském statku. Moje babička sice už žila ve městě, ale doma prý slýchala, že peníze potřebovali jen na daně

a na sůl. Každá rodina – přesněji řečeno každé hospodářství – tak byla hodně samostatná a soběstačná, ale žila také velice skromně, a když se neurodilo, bylo ovšem zle.

Jak to souvisí s chozením do kostela? Zemědělci i pastevci jsou celý den někde venku, pracují na poli, v sadu nebo v lese a jsou tam sami. Mají radost, když někoho potkají a mohou s ním prohodit pár slov. Proto se i dnes lidé na venkově často zdraví, i když potkají cizího člověka v polích. Večer se doma sešla celá rodina, ale všichni se těšili na neděli. Jenom v neděli se totiž nepracuje a v kostele se sejde celá vesnice. Po kostele si venku nebo v hospodě mohou popovídat, dozvědět se, co je nového, a vyjednávají si, co potřebují. Nedělní kostel jim tak sloužil také jako příležitost k setkávání, byla to jejich veřejnost, jejich kultura, jejich noviny a zprávy.

Úryvek knihy „Proč chodíme do kostela?“, Jan Sokol (KNA 2013)



Karmelitánské nakladatelství, s.r.o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

Kdo jsi, Faustyno?

ROZHOVOR

S EWOU K. CZACZKOWSKOU,
AUTORKOU KNIHY O ŽIVOTĚ
SESTRY FAUSTYNY



❖ Jste autorkou nejen v Polsku velmi populární biografie sv. Faustyny, která vyšla v roce 2012. Na přední a zadní obálce polského vydání této knihy byla umístěna slova kardinála Macharského z Krakova, který se ptá: „Kdo jsi, Faustyno?“ a hned potom píše: „Tato kniha je odpovědí!“. Máte pocit, že jste odpověděla ve své knize na otázku, kdo je Faustyna?

Myslím si, že jsem udělala vše proto, abych tuto otázku zodpověděla. Chtěla jsem ukázat Faustynu takovou, jaká byla doopravdy, bez „přislazování“ – tak častého v hagiografiích, které vede k odreálnění osoby. Chtěla jsem ukázat Helenu – Faustynu jako osobu „z krve a kostí“, kterou Bůh vyvolil, aby světu hlásala poselství o Božím milosrdenství.

❖ Jste známá novinářka, historička, založila jste portál „Areopag21.pl“, napsala jste také několik knih. Odkud přišla myšlenka napsat knihu zrovna o sv. Faustyně? Co bylo impulzem k napsání?

Sestra Faustyna je mi odedávna velmi blízká. Za mnohé jí vděčím. Proto jsem si

myslela, že bych o ní ráda napsala knihu, ale nic jsem v tomto směru neudělala, dokud mě neoslovilo nakladatelství „Známění“, které se na mě obrátilo s prosbou, abych napsala biografii právě sestry Faustyny. Vzala jsem to – nomen omen – jako znamení. Tato kniha je vyjádřením mé vděčnosti sestře Faustyně, a proto jsem se snažila, aby byla napsaná plně profesionálně, a to jak po stránce obsahu, tak formy.

❖ Kniha má přes 350 stran. Je to veliké umění, napsat tolik o svaté, o které už bylo tolik napsáno, a udělat to tak, aby kniha měla úspěch. Jak dlouho jste na knize pracovala a jaké je tajemství jejího úspěchu – nová fakta, noví svědci, nové prameny?

Na knize jsem pracovala tři roky. Během psaní jsem se přesvědčila – mimochodem, nebylo to poprvé, jak velmi důležité a užitečné je, že jsem novinářka a zároveň historička. Snažím se psát reportérským jazykem a zároveň hledat a verifikovat zdroje, což je základním postupem práce historika. Skutečně se mi povedlo verifikovat

několik nepravdivých informací o sestře Faustyně, které byly uváděny v literatuře, a přijít na nová fakta, jako například, že v roce 1924 Faustyna několik týdnů bydlela přímo ve Varšavě, když hledala řád, který ji přijme. Velikou pomocí pro mě byly rozhovory s paní Marií Novickou, roz. Lipšicovou, u které po celý rok Helena – Faustyna pracovala jako služebná. Myslím si, že silnou stránkou knihy je také její forma – vyprávím o životě Faustyny z perspektivy míst, ve kterých žila a která dnes každý může vidět, dotknout se jich.

❖ Během psaní knihy jste se blíž seznámila také s rodinou sv. Faustyny. Jak byste, v několika slovech, popsala její rodinu?

Byla to typická zemědělská rodina z oblasti Łęczycy ze začátku 20. století. Mnohovětná, velmi chudá, zbožná, ve které hlavou rodiny byl otec.

❖ Může být překvapením, že rodiče sv. Faustyny nechtěli, aby šla do kláštera...

Ano, odmítali jí dát souhlas, a to několikrát. Z mnoha důvodů. Rodiče neměli peníze na věno ani na nějaký malý finanční nebo majetkový dar při vstupu do kláštera, který se v té době vyžadoval od kandidátů. Kromě toho odchod Helenky do řádu znamenal ukončení přísunu peněz, které zajišťovala rodičům, když jim posílala významnou část své mzdy za práci coby domácí pomoc v Aleksandrově Ludžském a potom v Lodži. Proto Helena – Faustyna, když ji Pán Ježíš upomínal, ať vstoupí do kláštera ve Varšavě, neřekla rodině, kam jede, a potom se půl roku neozývala. Rodiče se dlouho nemohli smířit s tím, že jejich nejlepší a nejmilovanější dcera to udělala proti jejich vůli, a asi z tohoto důvodu nepřijeli ani na její obléčku.

❖ Je podle vás určitá „nemystičnost“, obyčejnost, tvrdost a šed' života její rodiny známkou spolehlivosti jejího poslání? Takové „rajské jablko“ by mělo vyrůst na „obyčejné jabloni“ ve vesnici Świnice Warckie?

Existuje jakési pravidlo v tom, že zjevení dostávají buď děti, nebo osoby nevzdělané, což neznamená, že tyto osoby jsou zbaveny inteligence nebo duchovní citlivosti. Teologické vzdělání může být překážkou při přijímání zjeveného obsahu, protože ten přesahuje rozumové poznávací schopnosti člověka. Děti a osoby nevzdělané a jednoduché nehodnotí zjevení, nepropouštějí je skrze filtr teologických znalostí, protože nemají teologické vzdělání. Ony vidí a slyší – a o tom svědčí. Když například komise teologů zpochybňovala smysl modlitby anděla, kterou ve zjevení obdržela sestra Lucie ve Fatimě, ta odpověděla: „Možná anděl nestudoval teologii...“ Obyčejnost a tvrdost života rodiny Kowalských dovoluje předpokládat, že Helena velmi silně „kráčela po zemi“ a reálně hodnotila to, co prožívá v duchovní sféře.

❖ Změnil se váš obraz sv. Faustyny po té, co jste napsala knihu? Co vás nejvíce překvapilo během psaní knihy a zůstalo vám v paměti?

Když jsem psala knihu, najednou jsem viděla, jak ze vzpomínek ostatních a z jejich textů se vynořuje osoba s velkým temperamentem a vůdčími schopnostmi. Toto nebyla slabá, sladká osobnost. Byla to silná osobnost, která zakusila obrovské fyzické utrpení, ale také utrpení od spolusester. Překvapením pro mě bylo, že Ježíš, který Faustynu již v dětství povolal k životu v klášteře, jí cestu ke klášteru nijak neusnadnil. Potom jí navíc přikazoval předávat své přání související s poselstvím



o Božím milosrdenství představeným, které tomu nevěřily, a zároveň jí přikazoval, aby byla vůči představeným poslušná. Určitý bludný kruh. Tato situace trvala rok a půl. Tolik času uplynulo od prvních zjevení v Plocku v únoru roku 1931 do listopadu 1932, kdy sestra Faustyna potkala prvního kněze, který jí řekl, že má poslouchat Toho, který se jí zjevuje, protože to není přízrak, před kterým ji varovali zpovědníci a představené, není to fantazie, ale opravdu Ježíš. To pro ni musel být neobyčejně těžký čas, ale asi byl velmi potřebný pro Faustynu i pro celou tuto záležitost. Sestra Faustyna psala, že jejím učitelem ve škole spirituality byl samotný Ježíš.

❖ Asi se vám nepovedlo do knihy zahrnout úplně všechno...

Myslím si, že jsem napsala o všem, co je důležité pro představení osoby sv. Faustyny. V druhé části biografie jsem popsal historii vývoje úcty k Božímu milosrdenství

od smrti sv. Faustyny v roce 1938 až k posvěcení baziliky v Lagiewnikach Janem Pavlem II. v roce 2002. Je to velice zajímavá historie, chvílemi až dramatická, a asi by bylo možné ji rozšířit o nové téma.

❖ Nakonec možná trochu netypická otázka. Zřejmě lze říct, že sv. Faustyna v sobě spojuje dva světy. A to svět obyčejné dívky a svět řeholní sestry s mystickým světem setkání a duchovních zážitků. Proč by někdo, kdo žije v dnešním světě, řeší problémy nebo se dobře baví, měl vzít do ruky vaši knihu a skrze ni se setkat se sv. Faustynou? Co mu může sestra Faustyna dát?

Každý z nás – nezáleží na tom, zda řešíme problémy, nebo se dobře bavíme, nosí v sobě mnoho otázek, občas přehlušovaných, a mezi nimi ty nejdůležitější: o smyslu života, o smrti, o tom, co je po smrti... Faustyna nám říká, že zaprvé existuje jiná dimenze života, kterou ona, jako mystička, poznala už tady na zemi. A za druhé nám říká o tom, co sama poznala a co jí Ježíš přikázal sdělit světu: Bůh miluje každého člověka a čeká na něj se svým milosrdenstvím. Každý člověk, i kdyby jeho hříchy byly sebevětší a všichni jej odsoudili a odmítli, pokud se obrátí k Bohu s otevřeným srdcem – nalezne Lásku, která je milosrdenstvím. Na to není nikdy pozdě. A to je právě ta největší naděje, kterou hledají lidé a svět a o které říká sestře Faustyně Ježíš. Proto stojí za to vzít do ruky tuto knihu a především „Deníček“ svaté Faustyny.

❖ Společně s poděkováním vás zvou do České republiky. Zdejší církev může být také zajímavým námětem...

Velice děkuji za pozvání a rozhovor.

Připravil P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

EWA K. CZACZKOWSKÁ SESTRA FAUSTÝNA ŽIVOTOPIS SVĚTEJ



Obviňovali ji z hysterie a halucinací. Dlouho nikdo nevěřil, že toto jednoduché nevzdělané děvče si Ježíš vybral za „sekretářku Božího milosrdenství“. Když prožívala temnotu, cítila, že Bůh ji opustil, že zůstala úplně sama. V mystických vizích viděla peklo i svou kanonizaci. Církev dlouho nedokázala ocenit váhu jejího poselství. Úcta k Božímu milosrdenství sa však rozšířila do celého světa – tak jak to chtěl Ježíš.

V roce 2012 se v Polsku ukázala první kompletní biografie sv. sestry Faustyny, kterou napsala historička a novinářka Ewa Czackowska. Už po dvou letech vychází ve slovenštině a následně ve španělštině, italštině, francouzštině a chorvatštině a připravuje se překlad do angličtiny a portugalštiny.

Výsledkem zánění novinářky a historičky je jediný životopis tohoto typu největší polské světkice. Autorka odhaluje neznámá fakta ze života sestry Faustyny a odkrývá tajemství vývoje úcty k Božímu milosrdenství.

Slovenské vydání bude od nového roku k dostání v České republice ve všech prodejnách Karmelitánského nakladatelství – www.ikarmel.cz, tel. 384 420 295.



POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

ŠTASTEN, KDO BUDE ŽÍT V JEJICH STÍNU

Před 80 lety, dne 26. října 1934, měla ve Vilně sestra Faustyna vizi, kterou popsala ve svém Deníčku takto: „V pátek, když jsem šla s chovankami ze zahrady k večeri, bylo to deset minut před šestou hodinou, uviděla jsem Pána Ježíše nad naší kaplí tak, jako jsem ho viděla poprvé. Takového, jak je namalovaný na tom obraze. Ty dva paprsky, které vycházely z Ježíšova Srdce, dopadaly na naši kapli a budovu pro nemocné a pak na celé město a rozšířily se na celý svět. Jedna chovanka, která šla spolu se mnou kousek za ostatními, také viděla ty paprsky, ale neviděla Ježíše a neviděla, odkud ty paprsky vycházejí. Po večeri mi dívka řekla, že ji ty paprsky tak rozrušily, že je celá nesvá. Pořád by o tom hovořila, avšak Pána Ježíše neviděla.“ (Den. 87)

Symbol paprsků se ve zjeveních a Deníčku sestry Faustyny objevuje dost často. Jenom v Deníčku se o tom Faustyna zmiňuje víc než 80 krát. Paprsky jsou součástí hned prvního zjevení sestře Faustyně, které se uskutečnilo 22. února 1931. Když sestra Faustyna popisuje, jak se jí Pán zjevil, poznamenává: „Z poodhrnutých šatů na hrudi vycházely dva velké paprsky: jeden červený a druhý světlý.“ (Den. 47)

V roce 1934 zpovědník přikázal sestře Faustyně, ať se zeptá Pána Ježíše, co tyto paprsky znamenají. Sestra Faustyna ve svém Deníčku přináší následující odpověď Pána Ježíše: „Tyto dva paprsky představu-

jí krev a vodu – světlý paprsek znázorňuje vodu, která duše ospravedlňuje; červený paprsek představuje krev, která je životem duší...“ A hned potom Pán Ježíš doplňuje: „Tyto dva paprsky vytryskly z nitra mého milosrdenství tehdy, když mé umírající Srdce bylo na kříži otevřeno kopím. Tyto paprsky chrání duše před hněvem mého Otce. Šťasten, kdo bude žít v jejich stínu, neboť ho nezasáhne spravedlivá Boží ruka.“ Zajímavé je, že své vysvětlení končí Pán Ježíš odkazem na svátek Božího milosrdenství: „Chci, aby první neděle po Velikonocích byla svátkem milosrdenství. Kdo toho dne přistoupí k Prameni života, ten dosáhne úplného odpuštění vin a trestů.“ (srov. Den. 299, 300)

Pokud se chvíli zamyslíme nad paprsky z obrazu milosrdného Ježíše, o kterých nám Pán Ježíš říká, že jsou symboly živící krve a ospravedlňující vody, a přitom si uvědomíme význam krve a vody v lidském těle, můžeme si vytvořit krásný obraz jakési „duchovní anatomie“ člověka. Uvádí se, že vody je v těle nejvíc, kolem 60–70 procent. Krvě má člověk v těle přibližně pět až šest litrů. Zkusme si to teď převést na duchovní úroveň: bylo by možné říct, že člověk je konstituován z 60–70 procent ospravedlňující Boží milosti a „5–6 litry Božího života“? Určitě to není úplně tak, protože Bůh v nás udržuje všechno a vše, kromě hříchu, je plodem Božího milosrdenství, ale toto přirovnání nás může navést na určitou úroveň porozumění pedagogice Božího milosrdenství: tak jako nemůže tělo žít bez krve a vody, nelze žít duchovní život bez Boží milosti, která ospravedlňuje, oživuje a neustále v nás udržuje Boží život. Tato milost pramení z probodeného Srdce Ježíše Krista, které je zdrojem milosrdenství. (srov. Den. 1309)

Zastavme se ještě u slova „paprsek“. V češtině i polštině to může znamenat světelný paprsek, proud záření, ale také třeba u kola



Detail obrazu milosrdného Ježíše namalovaný podle popisu sestry Faustyny

tyčku spojující osu kola s jeho ráfkem. Každé z těchto vysvětlení lze použít k popsání určité vlastnosti paprsků symbolizujících ospravedlňující a oživující Boží milosrdenství: že je to světlo do života, že přináší teplo, které dokáže v člověku rozpálit oheň Boží lásky, ale také že vychází ze Srdce, které je v centru vesmíru, je středem světa a že tyto paprsky spojují jednotlivé lidi s Bohem, podobně jako tyčky spojují osu kola s ráfkem. U tohoto posledního vysvětlení zaznívá sjednocující prvek Božího milosrdenství, které hledá člověka a potom jej spojuje s Bohem a ostatními, a tak vrací jednotu narušenou hříchem. Tento aspekt činnosti a poslání Ježíše je uveden v Evangelii podle sv. Jana: „Ježíš má zemřít za národ, a nejenom za národ, ale také proto, aby rozptýlené děti Boží shromáždil v jedno.“ (J 11,51-52)

S ohledem na slova Pána Ježíše týkající se paprsků milosrdenství: „Šťasten, kdo bude žít v jejich stínu“ (Den. 299), je třeba se zeptat, jak se člověk může dostat do stínu paprsků Božího milosrdenství. A hned se ukazuje první důležitá poznámka: člověk sice pro to musí něco udělat, ale jde tady spíše o to otevřít se, než podat určitý výkon. Jinak řečeno, aby člověk nepřijal světlo a teplo Božího milosrdenství, kte-

ré přichází do života, podobně jako pomocí paprsků přichází světlo Slunce, musel by se tomu člověk bránit, schovávat se před tím a uzavírat. Lze dokonce říct, že by musel víc udělat pro to, aby Boží milosrdenství nepřijal, než aby se mu otevřel.

Rozhodující pro zakoušení požehnaného působení paprsků Božího milosrdenství je důvěra. Paprsky milosrdenství obklopují každého, kdo se s láskou dívá na ránu Ježíšova Srdce, a vedou ke slovům odpovědi, která by měla být uvedena na každém obraze milosrdného Ježíše: „Ježíši, důvěřuji Ti!“ Tímto také zároveň v člověku probouzejí důvěru v Boží milosrdenství.

Obraz, který vznikl na základě zjevení sv. sestry Faustyny, znázorňuje Ježíše ukřižovaného a vzkrísleného, který za cenu svého umučení přináší lidem skrze odpuštění hříchů pokoj a spásu a veškeré dary a milosti. Paprsky jsou tedy také symbolem svátostí, které bychom měli s důvěrou a vděčností přijímat.

Nakonec bych ještě rád poznamenal jednu věc: paprsky milosrdenství nepůsobí jenom na lidi, ale také na Boha. V Deníčku sestry Faustyny můžeme najít velmi intimní vyznání Pána Ježíše, které prozrazuje velikou touhu, kterou rozpaluje v Bohu jeho láska k člověku: „Říkej světu o mém milosrdenství, o mé lásce. Pálí mě plameny milosrdenství, toužím je vlévat do lidských duší. Ach, jakou bolest mi působí, když je nechťejí přijmout.“ (Den. 1074) V českém vydání Deníčku bylo sice slovo „paprsky“, které je v polském originálním textu Deníčku, na tomto místě přeloženo slovem „plameny“, ale smysl je stejný: Bůh nejvíce trpí, když člověk nechce přijmout Jeho lásku a milosrdenství. „Jak bolestně mě zraňuje nedůvěra v mou dobrotu. Nejbolestněji mě zraňují hříchy nedůvěry.“ (Den. 1076)

P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

KORUNKA

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu... nejprve se pomodliš jednou **Otčenáš, Zdravas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír z hříchů naše i celého světa;** na zrnkách Zdravas budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu.** Na závěr se pomodliš třikrát: **Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.**“

(Den. 476)



KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

KONGRES O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ

V KOLUMBII A V POLSKU – 2014



V druhé polovině tohoto roku se odehrály dvě události důležité pro propagaci „civilizace milosrdenství“ a šíření úcty k Božímu milosrdenství. V Kolumbii se uskutečnil třetí světový apoštolský kongres o Božím milosrdenství a v Polsku se konal čtvrtý mezinárodní kongres Apoštolů Božího milosrdenství. Přinášíme vám krátká svědectví a několik fotografií z těchto radostných setkání.

HLAS MILOSRDENSTVÍ

KOLUMBIE – BOGOTA

„Buďte svědky milosrdenství“ – těmito slovy kardinál Christoph Schönborn zahájil třetí světový apoštolský kongres o Božím milosrdenství (World Apostolic Congress on Mercy – WACOM). Čtyřdenní setkání se uskutečnilo v hlavní městě Kolumbie, Bogotě, ve dnech 14.–18. srpna 2014. Na začátku kongresu byla připomenuta slova sv. Jana Pavla II., který řekl: „Boží milosrdenství je jedinou odpovědí pro svět plný násilí a nespravedlnosti.“ Tato slova zněla zvlášť aktuálně v kontextu dnešní situace ve světě a také v Kolumbii, kde již 50 let trvá konflikt mezi vládou a partyzány FARC, který si vyžádal pět milionů lidských životů. Metropolita Bogoty, kardinál Ruben Salazar Gomez, ujišťoval, že Kolumbie, přes tuto veškerou bolest a utrpení, je schopná milosrdenství. „Kde byl Bůh, když umírali nevinní lidé?“ – ptal se kardinál a hned odpovídal: „Byl v ženách, které oplakávaly zabitě manžely a syny, v mužích, kteří přišli o celoživotní majetek. Byl přítomen v kříži každého a každé osoby, která nespravedlivě trpěla.“

Kongresu se kromě místních křesťanů zúčastnilo přes 1 500 osob z celého světa. Sva-

tého otce Františka reprezentoval emeritní arcibiskup Santiago de Chile, kardinál Francisco Javier Errazuriz Ossa. Svatý otec ve svém dopisu účastníkům kongresu zdůraznil, že „pravdu o Božím milosrdenství je třeba hlásat všem lidem, kteří často žijí ve stínu sobectví a smrti. Současný člověk potřebuje světlo pro duši, které zajišťuje naděje.“

Boží milosrdenství je pro nás všechno nejen darem, ale také úkolem, abychom ne-

jen hlásali Boží milosrdenství, ale také se učili přijmout plody Božího milosrdenství v životech ostatních lidí a děkovali za ně. Plody někdy „skandální“, někdy nečekané, až pohoršující, ale vždy tajemné, protože Boží milosrdenství je velikým tajemstvím. Proto také byl kongres v Bogotě velkým svátkem společného prožívání tajemství Božího milosrdenství. V programu byly přednášky, modlitba, mše svaté, ale také





Loď katedrály
v podzemní jeskyni – Zipaquirá

svědectví. O svědectví o zkušenosti Božího milosrdenství ve svém osobním životě se, mimo jiné, podělila bývalá pornografická modelka Claudia Koll, která zažila obrácení a v současné době se aktivně věnuje evangelizaci. Bylo možné slyšet svědectví z Thajska, Nigerie, Švýcarska, Kolumbie, Samoy, Mexika, Francie, Brazílie, Litvy. Pozdrav účastníkům kongresu poslal také kardinál Stanislav Dziwisz z Krakova, kterého zastupoval Mons. Jan Machniak, rektor Mezinárodní Akademie Božího milosrdenství. Všechna tato svědectví jsou důkazem, že angažovat se a stát se apoštolem milosrdenství může každý a všude. Možnosti uplatnit se v tom jsou obrovské – stačí se jen kolem sebe podívat a začít konat dobré skutky. Ten, kdo sám zakouší Boží milosrdenství, ochotně pomáhá ostatním.

Kongres probíhal také v otevřeném prostředí Colegio San Pedro Claver ve čtvrti Fontibon. Nechyběly ani prezentace kultury, písní a tanců z jednotlivých částí světa. Korunku k Božímu milosrdenství vedl misionář pallotín, páter Mariusz Mąka z Medellin, představený pallotínů v Kolumbii a Venezuele. Adoraci vedl nuncius v Kolumbii, arcibiskup Ettore Ballestrero.

Účastníci kongresu mohli také navštívit solný důl Zipaquirá, který se nachází

49 km od Bogoty. V současné době je tam muzeum a místo modlitby. V hloubce 180 metrů pod zemí je vybudována katedrála, která patří k největším náboženským stavbám na světě. Kostel má tři 120 metrové lodě a plochu 8 500 metrů čtverečních.

Hlavní tématickou osou kongresu byla přednáška kardinála Christopa Schönborna „Milosrdenství a poslání“. Kardinál zdůraznil veliký, dynamický vývoj poselství o Božím milosrdenství, který můžeme zaznamenat v dnešní době. Je to, podle něj, naplnění slov sv. Jana Pavla II., který vyzýval k tomu, aby oheň milosrdenství byl předán světu. Podstatou poselství o Božím milosrdenství je starost, aby se toto poselství dostalo do života lidí a jejich utrpení. Důležité je, aby milost milosrdenství proměňovala život – v tom je naděje pro dnešní svět. Zároveň ale, také v kontextu pedofilních skandálů, kardinál zdůraznil, že milosrdenství, které skrývá pravdu, není opravdovým milosrdenstvím. Příkladem toho, jak bychom měli spojovat pravdu s milosrdenstvím, je postoj Ježíše vůči hříšníkům. Neexistuje milosrdenství bez pravdy, ale prav-



Katedrála v solném dole Zipaquirá

da bez milosrdenství je krutá. Proč můžeme se všemi našimi hříchy jít ke Kristu? Protože On říká: „Já tě neodsuzuji.“ (J 8,11) Kardinál ale přitom zdůraznil, že milosrdenství v situaci konfliktů, v rodině, práci, společnosti, není možné bez obětí. „Svědectví, která jsme v těchto dnech slyšeli“ – shrnul kardinál – „nám ukazují, že milosrdenství není vůbec levné. Často je potřeba mnohem víc odvahy k tomu, jít cestou milosrdenství, než urputně kráčet cestou spravedlnosti. Milosrdenství je cesta, kterou samotný Bůh stoupal před námi, když z čistého milosrdenství se stal člověkem a potom z ještě většího milosrdenství za nás odevzdal život. Boží milosrdenství bylo na svět přinese-



Christoph Schönborn

né a je úkolem. Je posláním učedníků Páně. Je to také poslání církve. Dej, Bože, ať nás tento kongres posilní, abychom byli svědky milosrdenství.“

Kardinál Christoph Schönborn, arcibiskup Vídně, který předsedal celému kongresu, stál u zrodu myšlenky kongresů o Božím milosrdenství. V jednotlivých zemích jsou ustanoveni koordinátoři kongresů, které propojuje generální koordinátor P. Patrice Chocholský z Lyonu (v současné době farář v Arsu, kde působil sv. Jan Vianney). První světový kongres se konal v Římě v roce 2008, druhý v Krakově (2011). Na Sloven-



Práce ve skupinách

sku (Spišská Nová Ves, 2009) a v České republice (Slavkovice, 2011 a 2014) kongresy organizovali Otcové pallotini.

V říjnu roku 2016 se uskuteční kontinentální africký kongres Božího milosrdenství ve Rwandě a čtvrtý světový apoštolský kongres Božího milosrdenství se bude konat v roce 2017 na Filipínách. Na ten už dnes zve všechny ctitele Božího milosrdenství rektor poutního místa Božího milosrdenství v Marilao, Bulacan (National Shrine of The Divine Mercy Philippines).

-red-

(Pokračování v příštím čísle)

Ke zpracování informací
z kongresu v Kolumbii byl použit text
P. Dariusze Latuszka SAC.

Foto: archiv WACOM, P. W. A. Koscielniak



Společná modlitba
Korunky

Foto: P. W. A. Koscielniak

BUDETE
MÝMI
SVĚDKY

Mary Wagner

JESLE
NEMUSÍ BÝT
PRÁZDNÉ

O SVĚDECTVÍ MARY WAGNER A LINDY GIBBONS

„Jak vy tak i váš Bůh se mýlíte. Nemůžete svým konáním přidávat utrpení ostatním lidem.“ Tato slova řekl soudce S. Ford Clements během procesu Mary Wagner. Soudce také zdůraznil, že „žena nerespektuje kanadský zákon, ale řídí se nějakým vyšším zákonem“. Dle žaloby Mary Wagner „porušovala komfort v provozování byznysu, který je v souladu se zákonem“.

PŘÍPAD MARY WAGNER

Mary Wagner, 38 letá Kanaďanka, pochází z početné katolické rodiny. Prvním svědkem byla pro ni její matka, která pomáhala ve středisku ženám po potratu. O ní dnes Mary Wagner říká: „Naučila mě, že každý život je svatý.“ Celá rodina se angažovala v hnutí pro život a z toho také vyrůstá vše, co dělá Mary Wagner.

K boji o život Mary Wagner nepoužívá zbraň a násilí, ale dobré slovo, modlitbu a růže. Snaží se navázat kontakt se ženami, které chtějí podstoupit potrat, a přesvědčit je, že to nemusí dělat a že existují jiné možnosti. Z toho důvodu několikrát porušila zákaz přibližovat se ke klinikám, kde se dělají potraty, a byla zatčena v recepci kliniky v Torontu, když rozdávala růže ženám a pracovníkům ve snaze připomenout všem, že každý život je svatý.

Soudce S. Ford Clements toto její jednání označil za „přidávání utrpení ostatním lidem“ a poslal ji do vězení. Od 15. srpna 2012 do 12. června 2014 Mary Wagner byla uvězněna v Vanier Centre for Women. Tento trest udělal paradoxně asi „největší reklamu“ Mary Wagner a všemu, za co bojuje a o čem svědčí. Když se někdo zeptal Mary Wagner na účinnost jejího jednání v kontextu celého problému potratů, Mary Wagner odpověděla jednoduše: „Každý život je svatý. I pro jedno dítě stojí za to bránit život.“

PŘÍPAD LINDY GIBBONS

I když se v poslední době sleduje příběh Mary Wagner, není to jediný případ v Kanadě. Podobným svědkem je také dnes už 71 letá Linda Gibbons. Dnes je to babička, má tři dospělé děti, několik vnuků a pravnuka, který se narodil, když seděla ve vě-

zení. Linda Gibbons byla totiž souzena více než dvacetkrát a ve vězení strávila dohromady skoro devět let. S plakátem, na kterém je malé dítě a slova: „Proč maminko? Můžu přece dát tolik lásky.“ se Linda Gibbons prochází kolem klinik, kde se konají potraty, a modlí se. Tím porušuje zákon kanadské provincie Ontario z roku 1994, který říká, že se zakazuje obhájčům života přibližovat se k abortivním klinikám na vzdálenost menší než 170 metrů. V současné době byla Linda Gibbons opět odsouzena a je ve vězení. Proč tato žena, která obdržela cenu Matky Terezie za ochranu života, je tak nasměrovaná? Motivuje ji vlastní zkušenost, sama totiž podstoupila potrat svého druhého dítěte.

BYZNYS V SOULADU
SE ZÁKONEM

Poprvé byly potraty legalizovány v Kanadě v roce 1969, v roce 1988 byly zrušeny veškeré legalizační předpisy a zákony omezující potraty. Tím se otevřela možnost legálních a přitom ničím neomezených potratů. Dle současného kanadského zákona je dítě právním subjektem teprve od okamžiku narození; dokud je v lůně matky, nemá žádná práva. Dnes se v Kanadě, ve které žije 33 milionů občanů, zabíjí v potratech každý rok kolem 100 000 dětí. Přitom je třeba poznamenat, že provoz této činnosti se v Kanadě považuje za hospodářskou činnost. Mary Wagner poznamenává v jednom rozhovoru, že právní zákony, které byly původně stvořené proti mafii, se v Kanadě dnes používají proti obhájčům života a aktivistům pro life. Podle jednoho z těchto předpisů platí, že pokud byl někdo třikrát odsouzen za stejný přešpek, může být odsouzen i k doživotnímu trestu vězení.

Linda Gibbons



BOŽÍ ZÁKON

Bude asi na místě si připomenout několik věcí z Katechismu katolické církve týkajících se života a zákona.

• **Lidský život musí být absolutně respektován a chráněn již od okamžiku početí. Již od první chvíle její existence musí být lidské bytosti přiznána práva osoby, mezi nimiž je nezcizitelné právo každé nevinné bytosti na život. „Dříve než jsem tě utvořil v lůně, znal jsem tě; dříve než jsi vyšel z mateřského lůna, posvětil jsem tě“ (Jer 1,5). „Má podstata ti nezůstala utajena, když jsem byl tvořen v skrytu, sprádan v hlubinách země“ (Ž 139,15). (Katechismus, 2270)**

• **Již v prvním století církev prohlásila, že každý záměrný potrat je mravní zlo. Toto učení se nezměnilo. Zůstává neměnné. Přímý potrat, ať už chtěný jako cíl nebo jako prostředek, závažně odporuje mravnímu zákonu: „Nezabiješ zárodek potratem a nenecháš uhynout novorozené.“ „Bůh, pán nad životem, svěřil**



Mary Wagner a Václav Depo v Częstochowé

Z DĚKOVNÉHO DOPISU MARY WAGNER Z VĚZENÍ VŠEM, KTERÍ JI PODPOROVALI

„Vánoce ve vězení v Vanier budou pro mě velmi těžké, i když jsou to už moje třetí Vánoce v Vanier a už jsem si trochu zvykla.

Na Vánoce dítě, které má být zabitě, a jeho matka, která neví, co dělá, jsou ti, pro které „není místo v hospodě“, které všichni opustili.

Jedním z nejtěžších problémů života ve vězení je zbavení přítomnosti dětí. Ale na svátek sv. Jana jsem měla mimořádnou návštěvu mých přátel s nemluvnětem a čtyřletým dítětem. Starší dítě, André, se mě zeptal po telefonu, skrze skleněnou zeď, kterou jsme byli odděleni, zda ho můžu obejmout. Srdce se ve mně roztavilo jako vosk. Řekla jsem, že ho obejmu, a to ne jednou, a že je nejlepším dárkem na Vánoce, který jsem obdržela. Nečekala jsem, že z úst dítěte uslyším tuto jemnou opravu: „Nejlepším dárkem byl Ježíš.“

totiž lidem vynikající úkol: udržovat život; tento úkol však mají plnit způsobem hodným člověka. Život se má tedy s největší péčí chránit už od samého počátku; potrat a usmrcení nemluvněte jsou hanebné zločiny.“ (Katechismus, 2271)

• Přímá spolupráce při potratu je těžký hřích. Církev trestá tento zločin proti lidskému životu kanonickým trestem exkomunikace (vyobcováním). „Kdo provedl a nechal si provést dokonáný potrat, upadl do exkomunikace nastupující bez rozhodnutí představeného“, takže exkomunikace ho „postihuje již spácháním zločinu“ a za podmínek, které stanoví právo. Církev tím nemíní zužovat pole působnosti. Zdůrazňuje závažnost spáchaného zločinu, nenapravitelnou škodu způsobenou nevině zabitě oběti, jejím rodičům a celé společnosti.

(Katechismus, 2272)

• Přirozený zákon, přítomný v srdci každého člověka a zakotvený v rozumu, je všeobecný ve svých příkazech a jeho závaznost se týká všech lidí. Vyjadřuje důstojnost osoby a klade základy jejích práv a jejích základních povinností. „Jistě existuje opravdový zákon“, je to zdravý rozum; je ve shodě s přirozeností a najde se u všech lidí; je neměnný a věčný; jeho příkazy volají k povinnosti, jeho zákazy chrání před chybou. Je zločin nahradit jej opačným zákonem; je zakázáno nejednat podle, byť jen jediného, jeho nařízení; a pak, nikdo nemá možnost jej zcela zrušit.“

(Katechismus, 1956)

Mnozí lidé vyjadřují dopisem svou podporu Lindě Gibbons, která je v současné době ve vězení. Pokud tak chcete učinit, můžete svůj dopis nebo pohlednici poslat na adresu:

LINDA GIBBONS
Vanier CW, Box 1040/655 Martin St
Milton ON L9T 5E6, Canada

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH

C ESTA MANŽELŮ

O TOM, JAK BŮH NEUSTÁLE
ROZŠÍRUJE NABÍDKU
PRO RODINY



„Myšlenka ‚Cesty manželů‘ pochází od maďarských schönstattských rodin. Jedná se o cestu v přírodě s jednotlivými zastaveními – podobnou jako bývají křížové cesty, která je zaměřena na manželství. V 15 zastaveních se mohou ‚poutníci‘ zamyslet nad svým vlastním manželstvím od jeho počátku, narození dětí, přes jejich výchovu, soužití s rodiči až po stárnutí.“

Tato slova jsem našel na webových stránkách Schönstattského hnutí rodin v ČR, když jsem se snažil popsat příběh manželů Krejčových, kteří se s hnutím seznámili poprvé už v roce 1993. Jejich cesta stále trvá, ale už dnes může být svědectvím, jak Bůh – nepatrně, ale jistě – dokáže vést k místu, které dnes může být prostorem setkání i pro ostatní.

MLÝN

Jimramovské Paseky je malá vesnice na Vysočině, nyní část obce Nový Jimramov v okrese Žďár nad Sázavou. Už před založením obce stával v jejích místech na řece Fryšávce mlýn. První zmínka je z roku 1372. Obvykle to tak bývá, že vše s časem stárne, ale mlýn po 640 letech začal v roce 2012 svůj nový život právě díky manželům Krejčovým. Jak k tomu došlo, na to jsem se jich zeptal, když jsme si po prohlídce mlýna sedli ve stylově a vkusně opravených prostorech: „Nejsme místní“ – vypráví pan



Mlýn leží v malebné krajině u rybníka

Ilja Krejčí – „v Tišnově vlastníme firmu a chtěli jsme zakoupit nějaký objekt, který by bylo možné využít k odpočinku a k podobným účelům. Společně s manželkou Lenkou jsme hledali několik měsíců, až se nám nakonec podařilo najít něco v Maršovicích u Nového Města na Moravě. Vše už bylo připraveno k podepsání smlouvy a ke koupi, až najednou, zcela náhle, všechno ztroskotalo. O mlýně jsme z nabídky realitní kanceláře věděli už delší dobu, ale jeho prohlídku jsme stále odsouvali. Když to ale nevyšlo v Maršovicích, řekli jsme si, že se tedy podíváme i sem. Po dlouhé prohlídce všech zdevastovaných částí mlýna a velmi zanedbaných pozemků manželka řekla: „Dovedla bych si to představit.“ „To bylo neskutečné“ – vzpomíná paní Krejčová – „k tomu, co jsem tehdy řekla, nebyl žádný logický důvod, hledání se pro mě odehrávalo pod heslem – hlavně nestavět! Ze stavu mlýna, kdy se nám pod nohama hýbala podmáčená podlaha a vlhkost na stěnách sahala do dvou metrů, bylo jasné, že rekonstrukce musí být velmi rozsáhlá.“

„Ano, nebyl žádný logický důvod,“ souhlasí s úsměvem pan Krejčí. Byl rok 2010, začaly přestavby a opravy, až mlýn získal úplně novou, dnešní podobu. Zdá se, že nejen materiální podobu, ale také duchovní.

KAPLE NAROZENÍ K NAROZENINÁM

Manželé Krejčovi totiž kolem sebe vidí stopy konkrétního Božího vedení a působení. „Dnes vidíme, jak nás Bůh vedl k tomu, aby se i mlýn stal místem setkávání rodin. Máme pět dětí – Kristýna (27), Anna (25), Terezie (23), Juliána (18), Vojtěch (8) – a jsme členy Schönstattského svazu rodin,“ vysvětluje pan Krejčí. „Proto jsme se několi-krát do roka zúčastňovali formačních setkání na různých místech v republice. Při těchto setkáních nám na některých místech chyběl prostor pro ztišení, modlitbu a slavení mše svaté. Proto jsme vnímali potřebu takového prostoru i v objektu mlýna. Po nějaké době padlo rozhodnutí o vybudování kaple z bývalé stáje pro koně a krávy. Udělali jsme přestavbu, připravili prostory a úplně spontánně jsme ji vyzdobili během jednoho dne, protože jsem si přál, abych ji obdržel jako dárek ke svým padesátinám,“ – vzpomíná



Pohled do kaple od presbytáře



...a z kůru směrem k oltáři



Mše svatá

s úsměvem pan Krejčí. „A jelikož se Pán Ježíš také narodil ve stáji, tak kaple dostala název Kaple Narození Krista.“

Kaple Narození Krista získala církevní schválení a sloužilo se v ní už přes sto mší svatých. V centrální části presbytáře se nachází velký kříž z původních trámů a obětní stůl tvoří originální tesařský stůl z roku 1858. V kapli je také zavěšen zvon Vojtěch na poděkování od manželů Krejčových za posledního syna Vojtěcha.

SCHÖNSTATTSKÉ RODINY

Schönstattské hnutí vzniklo v roce 1914 v Schönstattě (česky Krásné místo) v městečku Vallendar v Německu. Zakladatel P. Josef Kentenich zde v malé kapličce spolu se svými žáky bohoslovci uzavřel úmluvu lásky s Pannou Marií. Během krátké doby se k první skupince přidaly další a dílo se postupně začalo šířit i za německé hranice. Dnes působí v padesáti zemích světa (v naší republice od roku 1939) a z malé svatyně se stalo vyhledávané poutní místo.

V České republice je centrum schönstattského hnutí v Rokoli u Nového Města nad Metují se stejnou kapličkou jako v Schönstattě a na různých místech po celém světě.

Hnutí oslavilo své sté výročí. Také z tohoto důvodu byla rodinami z „Institutu schönstattských rodin“ vybudována v Rokoli v přírodě u kapličky „Cesta manželů“ a připravena brožurka s texty k „Cestě manželů“, kte-



Místo pro setkávání rodin



Společná jídelna pro účastníky setkání



V areálu je také místo pro přespání

rou popisují následovně: „Cílem této cesty, spolu s texty v této brožurce, je nabídka zastavení se, zamyšlení a možnosti nového pohledu na sebe, svého partnera a svůj vztah. Rádi bychom, aby tato krátká procházka po Cestě manželů byla pro „poutníky“ novým zážitkem, okamžikem zastavení se a třeba i určitým impulzem pro vztah. My, schönstattské rodiny, chceme darovat v jubilejním roce 2014 tuto „Cestu manželů“ Panně Marii jako dárek. Je to forma poděkování za vše, co vyrostlo za 100 let od první úmluvy lásky s Pannou Marií. „Cesta manželů“ má



Manželé Krejčovi
udělali kus práce

být poselstvím pro ostatní, skrze ni chceme dál šířit radost, kterou prožíváme ze setkání s Pannou Marií v úmluvě lásky.“

K Schönstattskému hnutí se ještě vrátíme, protože je třeba v dnešní době přinášet dobré zprávy o místech a možnostech setkání pro rodiny. Cesta manželů Krejčových je důkazem, že Boží milosrdenství nás neustále doprovází a předchází. Omezené místo v „Apoštole“ nedovoluje napsat víc o mlýnu a všem, co Bůh na tomto místě dělá, proto uvádíme email „do mlýna“: krejcovi.tisnov@volny.cz

Připravil P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

Foto: archiv Krejčových, P. Šulc, P. Omelka, WZ

MODLITBA

K PANNĚ MARIÍ SCHÖNSTATTSKÉ V ROKOLI

Maria, Matko a Královno rodin, voláme k Tobě!

- Je tolik rodin, které se ocitají v bezvýchodné situaci.

Potřebují Tvoji bezpečnou ochranu a Tvoji pomoc.

- Je tolik rodin, které jsou v krizi víry a v bludu.

Potřebují Tvoji jasnost, Tvoji jistotu, Tvoji odvahu víry.

- Je tolik rodin, které jsou v nouzi a tísní.

Potřebují Tvoji pomoc a Tvoji přímluvu.

- Je tolik rodin, které jsou ve slabosti a v selhávání.

Potřebují Tvoji sílu a Tvoji čistotu.

- Je tolik rodin, které jsou bezradné při těžkostech ve výchově.

Potřebují Tvoji mateřskou lásku a Tvoji formující ruku.

- Je tolik rodin, které jsou rozvrácené pro nelásku.

Potřebují Tvoji dobrotu

a Tvoje láskyplné pochopení.



Maria, Matko a Královno rodin, vypros všem, kteří půjdou Cestou manželů, odpouštění, smíření, vzájemnou úctu, lásku, odvahu, věrnost a především Boží požehnání. Amen.



„Aby všechny objal paprsek milosrdenství“

AKTUÁLNÍ POČET ČLENŮ KNIHY MILOSRDENSTVÍ

Svatá sestra Faustyna napsala ve svém Deníčku: „Ó můj Bože, jak je mi líto lidí, kteří nevěří ve věčný život, jak se za ně modlím, aby i je objal paprsek milosrdenství a aby je Bůh přivinul do své otcovské náruče.“ (Den. 780)

Od roku 2009, kdy vznikla Kniha milosrdenství, postupně stoupá počet těch, kteří se svou každodenní modlitbou modlí, „aby i je objal paprsek milosrdenství“. Koho tím myslíš? Nejen ty, kteří nevěří ve věčný život (my přece také potřebujeme neustále v sobě posilovat víru v život věčný), ale všechny, kdo potřebují Boží milosrdenství. Proto se modlí také za církve v republice, za své ro-

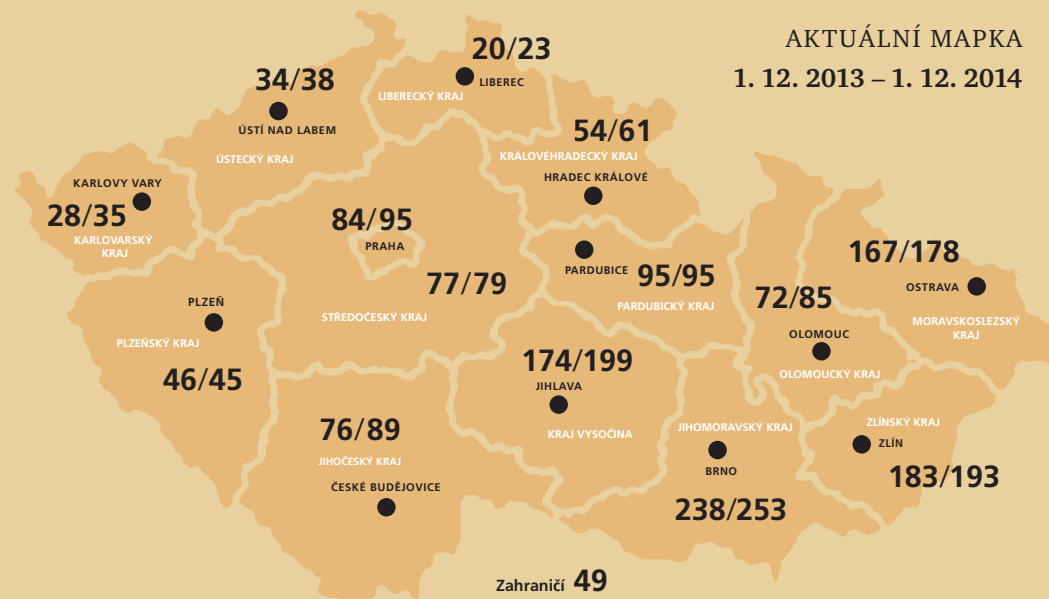
diny, příbuzné, známé. Za všechny hříšníky, kteří hledají cestu k Božímu milosrdenství, a za všechny, ke kterým hledá cestu Boží milosrdenství.

Všem členům Knihy milosrdenství posíláme dvakrát do roka dopis s informacemi o vývoji Knihy milosrdenství a jejích projektech. V dopise na Vánoce jsou informace o aktuálním počtu členů, které přinášíme také Vám, čtenářům „Apoštola“.

Víme, že mnozí čtenáři „Apoštola“ jsou zároveň členy Knihy milosrdenství, ale možná některé z vás osloví Kniha milosrdenství až teď. Možná i pro Vás bude tato „sít Božího milosrdenství“ inspirací, abyste se k ní připojili a tím ji rozšířili dál.

Více informací najdete na
www.knihamilosrdenstvi.cz

AKTUÁLNÍ MAPKA
1. 12. 2013 – 1. 12. 2014



TY JSI SVĚDEK MÉHO MILOSRDENSTVÍ

SBORNÍK TEXTŮ Z II. NÁRODNÍHO KONGRESU O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ

Draží přátelé, v současné době připravujeme Sborník textů z druhého kongresu o Božím milosrdenství, který se konal ve Slavkovicích a v Novém Městě na Moravě ve dnech 23.–25. května 2014 pod heslem „Ty jsi svědek mého milosrdenství“.

Ve Sborníku bude možné najít materiály a texty přednášek z kongresu, mimo jiné: kardinála Miloslava Vlká; Mons. Jana Graubnera; Mons. Josefa Kajneka; Mons. ThDr. RNDr. Ladislava Hučka, CSc.; R.D. prof. ThDr. Jana Machniaka, Th.D.; R.D. Petra Vrbachého; MUDr. Violy Svobodové a prof. MUDr. Augustina Svobody, CSc.

Sborník chceme připravit v kvalitě a podobě prvního sborníku a doufáme, že se nám podaří jej vydat v první polovině roku 2015.

Pokud by někdo z vás mohl přispět na tisk sborníku, svůj dar posílejte na účet:

35-621 921 0237/0100

Za všechny vaše dary, které nám umožňují dotisk materiálů o Božím milosrdenství, a tím také šíření účty k Božímu milosrdenství, srdečně děkujeme! **Ať Pán odmění Vaši štědrost!** O. pallotini

Nabízíme vám sborník textů z prvního kongresu o Božím milosrdenství, který se konal ve Slavkovicích a v Novém Městě na Moravě v roce 2011 pod heslem:

TEĎ JE ČAS MILOSRDENSTVÍ

V knížce najdete na více než 100 stránkách texty přednášek a fotografie z kongresu, podněty k zamyšlení nad Božím milosrdenstvím. (Formát 130x200, 48 stran)

„VIA LUCIS“ ROZJÍMÁNÍ K POBOŽNOSTI CESTY SVĚTLA

Autoři: biskup Jan Baxant, biskup Vojtěch Cikrle, biskup Ladislav Hučko, biskup František Lobkowicz, Angelo Scarano a Marie Svatošová. Cesta světla (Via Lucis) je velikonoční pobožnost, která získává v církvi na popularitě a která je inspirována křížovou cestou – Via Crucis. Spočívá v rozjímání čtrnácti zastavení – setkání zmrtvýchvstalého Ježíše s jeho učedníky. (Formát 105 x 165, brož., 58 str., 2011)

Cena není stanovena, dobrovolný dar posílejte na účet: **35-6219210237/0100**

Objednávejte na adrese: **Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32 Jámy**

na telefonním čísle: **566 502 850, 566 502 855**

e-mail: **info@slavkovice.cz**

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem. (Váz., 671 str., 399 Kč)

Můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s. r. o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: **zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz**



JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

fax: 566 502 851,

e-mail: **objednavky@apostol.cz**

Objednací formulář na www.apostol.cz!

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla: „**Láska Kristova nás žene.**“ Pallotti odkázal členům Společnosti, aby „pomocí modlitby a skutků dělali všechno, aby svět poznal a zamiloval se do Ježíše“. Proto se kněží a bratři pallotini neomezují na jednu činnost, ale pracují na různých místech a v mnoha oblastech.

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32

tel. 733 741 850, 733 741 860

e-mail: mojepovolani@pallotini.cz



Poutní kostel Božího milosrdenství a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Bohoslužby:

Pátek 15.00 Hodina milosrdenství (adorace, Korunka k BM)

16.00 Mše svatá

Sobota 15.00–17.00 Možnost svátosti smíření
17.00 Mše svatá

Neděle 10.30 Mše svatá
15.00–17.00 Možnost svátosti smíření

Křížová cesta: po celý rok každý pátek
15.00–16.00 hod.

(mimo dobu velikonoční)

Cesta světla: v době velikonoční

– **neděle od 16.00 hod.**

Svatá zpověď: sobota/neděle 15.00–17.00 hod.

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Pouť ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)
- Poutě třetí sobotu v měsíci (mše svatá v 17.00 hod.)



Kontakt a další informace:

OTCOVÉ PALLOTINI

Jámy 71, 592 32

tel. 566 502 855/857

info@slavkovice.cz

www.slavkovice.cz



ZASVĚCENÍ RODINY BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

Pane Ježíši,
do Tvého Božského Srdce,
probodeného pro naši spásu,
s důvěrou vkládáme naši rodinu.

Pokorně Tě prosíme,
ať nás Tvé nekonečné milosrdenství
ochraňuje před zlým duchem
a před hříchem
a dovede nás do nebe.

Který žiješ a kraluješ
po všechny věky věků.
Amen.

JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJEME TI!